

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie oskarżonych **P. B., M. K., A. R.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 maja 2016 r.,
zażalenia adw. M. B. pełnomocnika Związku Zawodowego "K." J. S.A. KWK "B."
na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału XXII Karnego Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 grudnia 2015 r. o odmowie przyjęcia kasacji
na podstawie art. 530 § 3 kpk

p o s t a n o w i ł
zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 2 grudnia 2015 r. Przewodniczący XXII Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika Związku Zawodowego „K.” J. S.A. KWK „B.” wskazując, iż kasacja może być przez strony wniesiona tylko od wyroku, a w sprawie XXII Kz [...] zostało wydane przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 30 września 2015 r. postanowienie.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł przewodniczący ZZ „K.” J. S.A. KWK „B.” zarzucając mu rażącą obrazę przepisów art. 519 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. i wskazując, że w sprawie tej powinien zostać wydany przez Sąd Rejonowy w M. wyrok umarzający postępowanie, a nie postanowienie, a w konsekwencji zażalenie winno zostać potraktowane przez sąd II instancji jako apelacja, a to skutkować winno wydaniem przez ten sąd orzeczenia w formie wyroku, a nie postanowienia. Takie postąpienie, według skarżącego, uprawniałoby go do wniesienia kasacji. Podnosząc taki zarzut skarżący wnosił o uchylenie zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać uwzględnione. Bezsporne jest, że Sąd Rejonowy w M. wydając w dniu 18 maja 2015 r. postanowienie o umorzeniu postępowania karnego z powodu braku skargi uprawnionego oskarżyciela orzekał na posiedzeniu wyznaczonym przed skierowaniem sprawy na rozprawę. Wprawdzie w sprawie tej wydano poprzednio wyrok, ale został on uchylony, zaś sprawa skierowana do ponownego rozpoznania (k. 628). Sprawa zatem winna być prowadzona od początku, co oznaczało, iż przewód sądowy zostałby rozpoczęty gdyby w ogóle wyznaczono rozprawę, a na niej nastąpiło zwięzłe przedstawienie przez oskarżyciela zarzutów oskarżenia (art. 385 § 1 k.p.k.). Tymczasem zarządzeniem skierowano sprawę na posiedzenie i po jego odbyciu wydano postanowienie o umorzeniu postępowania z powodu braku skargi uprawnionego oskarżyciela (k. 653 oraz k. 654). Nie ma racji zatem skarżący, iż z uwagi na treść art. 414 § 1 k.p.k. prawidłowym rodzajem orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji winien być wyrok. Mając na uwadze tę okoliczność nie można uznać, że sąd drugiej instancji winien zażalenie potraktować jako apelację, a następnie wydać orzeczenie w formie wyroku, co winno z kolei umożliwić wniesienie kasacji.

Niezależnie od tego, że strona może wnieść kasację tylko od postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k., co oznacza niedopuszczalność wniesienia kasacji od innych rodzajów postanowień wydanych przez sąd odwoławczy, dostrzec trzeba, iż nawet gdyby wydano w tej sprawie wyrok (tak jak postuluje skarżący), to kasacja także byłaby kasacji niedopuszczalna z uwagi na stwierdzony prawomocnie brak statusu strony (k. 657-658), który to status jest wymagany przepisem art. 520 § 1 k.p.k. To ostatnie stwierdzenie nie uniemożliwiało rozpoznanie wniesionego zażalenia, a to dlatego, że uprawnienie do kontroli prawidłowości wydanego zarządzenia wynika z treści art. 459 § 3 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.